Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Derfor, alt det I ville at menneskene skulle gjøre mot eder, det gjører I og mot dem! Ti saadan er loven og profeterne. (Matt. 7, 12).

NR. 24 | 15. DECEMBER 1924 | 3 AARG.

JESU FØDSEL OG MISJON.

AV ANTHONY W. IVINS.

«Og der var nogen hyrder der paa stedet, som var ute paa marken og holdt nattevakt over sin hjord. Og se, en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighet lyste om dem, og de blev meget forfærdede. Og engelen sa til dem: Forfærdes ikke! Ti se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal vederfares alt folket. Eder er idag en Frelser født, som er Kristus, Herren, i Davids stad. Og dette skal i ha til tegn: I skal finde et barn svøpt, liggende i en krybbe. Og straks var der hos engelen en himmelsk hærskare, som lovede Gud og sa: «Ære være Gud i det høieste, og fred paa jorden, i mennesker hans velbehag.»

Jeg ønsker opriktig forsamlingen, mine brødre og søstre, en glædelig jul og et godt og lykkelig nyt aar. Ikke derfor at det er en skik at gjøre saa, men fordi jeg ønsker i mit hjerte og beder til Herren, at hvorsomhelst der er dem som er sørgmodige, de maa bli trøstet, og hvor de er nedbøiede og i plager, de maa bli velsignet og opmuntret av Herren, og hvor der er dem som er i nød, at Herren vil aapne en vei og røre ved hjerterne til dem som har, at de maa forskaffe det nødvendige, at ved denne aarstid da det er vor skik at ihukomme fødselen av verdens Frelser, glæde maa komme til alle mennesker, at han maa herske til enden, at i det nykomne aar, den urolige tilstand som eksisterer i

verden, maa bli endt, og at fred, eller det som kan foraarsake fred, kan komme til folket.

Jeg antar at skriftstederne som jeg har læst vil bli læst og kommenteret over fra mange prædikestoler i verden i denne julehøitid. Det er ingen ny tekst — den har været brugt for ca. 2000 aar — og der vil synges lovsange og pris til hans navn, som er verdens Frelser, og barnene over hele verden vil glæde sig, fordi det er jul. De vil tænke paa bjeldeklang, paa rensdyret langt oppe i norden med sin vakre slæde og en gammel mand overlæsset med gaver til at gi til gode gutter og piker. Jeg sommetider undrer — riktige og passende som disse tanker og ideer kan være — enten vi skal eller ikke skal synge vore sange og ringe i bjelder; vi forglemmer den fremstaaende sandhet hvilket karakteriserer Jesu Kristi liv, misjon og hans evangelium. — Vi skulle ikke alene ihukomme ham, ikke alene bestandig erindre hans liv, hans død og den viktige lekse som er forbundet med det, saa langt som mennesket angaar, men at vi skulle gjøre de ting som han prædiket.

Jeg har ikke tænkt saa meget over hændelserne som er forbundet med Frelserens fødsel og virksomhet, men mine tanker har ogsaa været henvendt paa den menneskelige familie fra tidens begyndelse og op til den nuværende tid. Saa langt tilbake som vi har paalidelig historie om mennesket, fra den tidligste tid av hans eksistense paa jorden og indtil nu, har principerne været prædiket: at Gud i tidens midte ville sende sin enbaarne søn, hvem menneskene igjennem ham ville bli forløste — ubetinget forløst — fra dødsdommen, hvilket hadde blit overgit til ham og forløst fra egen synd og overtrædelse gjennem tro og lydighet. Kristus som verdens forløser var prædiket før syndfloden. Loven om opofrelse var git til dem, symbolisk paa den store forsonende opofrelse, som skulle komme i tidens midte for deres forløsning. Det forsvandt, men var oprettet igjen gjennem Abraham og hans sæd. Profeter erklærte, at en forløser skulle komme, og han skulle komme gjennem den store konge David, og det bringer mig til et skriftsted eller en hændelse som er optegnet i Bibelen, hvilket har altid været av megen interesse for mig, og som har hat en direkte forbindelse med dette emne.

Det var 1300 aar før Frelserens fødsel, overensstemmende med Bibelens kronologi, at der utvandret fra Betlehem av Judea en mand med sin hustru og 2 sønner. Der var hungersnød i landet, saa de gik over til Moab's land og bodde der, og der fandt sønnerne 2 Moabit-kvinder som de tok til sine hustruer. Efter en tids forløp døde manden, og en tid derefter døde de 2 sønner og disse efterlot Naomi, der blev alene med sine svigerdøtre, Orpah og Ruth; saa sa hun til dem: «Jeg maa gaa tilbake til mit eget land, til mine egne folk, men I blir her. Vor religion er forskjellig fra eders. I kunne ikke haabe at finde mænd i mit land, blir derfor her og jeg vil gaa hjem.» — Orpah kysset sin svigermor, graat og vendte tilbake til sit eget hjem, men Ruth sa til hende: «Træng ikke ind paa mig, at jeg skal forlate dig og vende tilbake fra dig, ti hvor du gaar hen, vil jeg gaa, og hvor du blir vil jeg bli, dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud. Hvor du dør vil jeg dø, og der vil jeg begraves, saa gjøre Herren mot mig, og saaledes blir han ved, om noget andet end døden skal gjøre skilsmisse mellem mig og dig.»

Et eksempel paa hengivenhet, paa kjærlighet som sjelden har blit illustreret i mænd eller kvinders liv. Hun var villig at overgi sine slektninger, sine egne folk, overgi sin religion, den tro i hvilken hun hadde blit lært, hun ville gjøre alt dette for den hengivenhet hun hadde for sin mands moder. Saa vendte de tilbake til Betlehem og Ruth blev hustru til Boaz. Hun blev moder av Obed, og Obed blev fader av Jesse, og Jesse blev fader av David, den store konge gjennem hvis sæd fredsstifteren skulle komme. Da tiden kom at Kristus skulle fødes, blev folket opfordret til at samles tilsammen under forordning av den romerske guvernør, likesaa at mandtallet skulle optas, og der kom fra det nordlige Jerusalem — 75 mil borte, ned til denne lille by Betlehem, som var kjendt som Davids stad — Joseph og hans hustru Maria. Jeg antar de brukte mindst 3 dage og kanske mere paa denne reise, for de gik ikke hurtig; kanhænde de ogsaa gik begge. Det kan ogsaa være, at hun red paa æselets ryg, og naar hun kom derned til Betlehem, kom hun til sin egen slekt. Hun kom tilbake til Boaz tærskegulv, hvor han beilede til Ruth. Hun kom tilbake, som det

har været sagt av historikere, til en by hvori herberget i hvilket hun stoppede med retten var hendes, men antagelig lik mange andre arvinger har det kommet i hænderne paa mæglere eller pengelaanere, indtil hun har mistet besiddelsen av det.

Saaledes blev verdens Frelser født i den fattigste plass, og bestandig har det forekommet mig at ha været en bestemmelse og en Guds vilje. Saa kom anstrengelserne for at ødelægge hans liv ved Herodes den store, denne blodtørstige mand som hadde bestemt sin egen hustrus død og døden over sin egen svoger, den mand som senere anordnede døden over 2 av sine egne sønner! Ingenting stod iveien for ham der paa nogen maate kunne formindske hans herlighet, eller antydning til at han tapte sin makt. Og da han saaledes hørte at én var født «Jødernes Konge», befalte han den grusomste forbrydelse der nogensinde hadde forekommet i menneskenes historie, idet han utsendte en befaling, at alle barn under 2 aar i den omegn, hvor barnet var antat at være, skulle dræpes. Men Joseph og hans familie hadde allerede reist til Egypten og bodde der indtil Herodes den store var død og hans søn Herodes Antipas regjerte i hans sted. Da kom Jesu virksomhet. Da aabenbarte han sig selv, og hans budskap blev kjendt blandt menneskene. Han lærte os de guddommelige principer, hvilke skulle karaktisere alle menneskers liv. Han lærte os ydmyghet, han lærte os at de saktmodige var velsignet og at de skulle arve jorden. Han lærte os at han som var størst iblandt mennesker, var den som var alles tjener.

Han lærte os, takket være Herren derfor, omvendelsesprincipet, tiltrods for at vi var kommet bort fra retfærdighetens bane og tiltrods for det faktum, at vi maaske hadde glemt de forpliktelser vi stod i til vor himmelske fader, og til vor nabo som vi maaske hadde falskt vidnesbyrd imot og tat hans gods i besiddelse, uten at gi ham erstatning, og vi da med et sønderknust hjerte kunne omvende os og vende tilbake til ydmyghet, saa at vore synder ville bli os tilgit, og at vi saaledes kunne bli gjort rene. Han lærte os vore forpliktelser til vore medmennesker i den vakre lignelse i hvilken han sa: En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko

og han faldt iblandt røvere der baade klædte ham av, slog ham og gik bort og lot ham ligge halvdød. Men det traf sig saa, at en prest drog samme vei og han saa ham, men gik like forbi. Likesaa en levit; han kom til stedet, gik frem og saa ham og gik like forbi. Men en samaritaner der var paa reise, kom dit hvor han var, og da han saa ham, ynkedes han inderlig og han gik bort til ham og forbandt hans saar og heldte olje og vin i dem, og han løftet ham op paa sit eget dyr og førte ham til et herberge og pleiede ham. Og da det led mot næste dag, tok han 2 penninge frem og gav verten og sa til ham: «Plei ham, og hvad mere du maatte koste paa ham, det skal jeg betale dig igjen naar jeg kommer tilbake». — Dette illustrer for os de forpliktelser vi er under ved at hjælpe dem som er i nød. At være en prest vil ikke frelse os. At være en levit gir os ikke adgang til Guds rike, men de ting vi gjør.

Mine brødre og søstre, Kristi misjon var, at vi maa kunne kjende Gud og at vi maa kunne se i ham faderen iklædt et legeme, for Jesus bar vidnesbyrd om, at Herrens aand var ikke alene aabenbaret i hvad han utførte, men at han var Faderens nøiaktige uttrykte billede. Han kom for at belære os om Guds karakter. Han selv var barmhjertig og likesaa var faderen fuld av barmhjertighet. Likesom han la for dagen større kjærlighet end dødelige mennesker kan fremlægge, likesaa er kjærlighet en egenskap hos vor Fader i himmelen og karakteriserer ham. Likesom han forkyndte lydighet til lovene, landets love og Herrens love, saa ville Gud ha gjort akkurat det samme om han hadde været tilstede. Likesom han lærte os, at barmhjertighet kunne ikke røve noget fra retfærdighet eller omvendt, saaledes ville Faderen ha lært os, og tilslut da hans arbeide var utført, kom den store fuldbyrdelse av hans misjon, og igjennem at han var den første frukt av opstandelsen fra de døde, gjorde han det mulig at sjæl og legeme kunne gjenforenes, at de maa leve igjen og staa for Gud, hver og en, for at bli dømt efter gjerningerne gjort i legemet. Og saa en anden ting vi ser hen til — det øvrige jeg har nævnt er alt forbigangent — nemlig, at han bestemte ting der har gaat i fuldbyrdelse i vor egen tid og som vi har været meddelaktige i

at utføre, idet han erklærte som profeterne før ham, at han ville komme igjen til jorden.

Hans arbeide er endnu ikke fuldendt. Han vil komme i de siste dager. Han vil komme paa den tid da folk sier han opsætter sit komme. Han vil komme paa den dag, da der skal være krig og rykter om krig, en tid da jorden vil være i sterk bevægelse, naar menneskenes hjerter vil være vendt fra Gud. Da vil han komme for at velsigne og læge nasjonerne. Da vil han komme for at fuldbyrde det arbeide som var paabegyndt den gang vore første forældre var sat paa jorden, og gjennem ham og ved ham vil jorden bli herliggjort, de levende og de døde vil bli forløst, og hans kongedømme vil bli etableret paa jorden og hans vilje vil ske her som den sker i himmelen. — Maa Herren velsigne eder, mine brødre og søstre, og naar denne periode kommer, hjælpe os at vi maa skattere dens betydning. Jeg har ikke bekymret mig saa meget over min næste, men min største uro har været, at jeg selv maa være istand til, ved Herrens hjælp, at faa ordne mit liv saaledes, at jeg kan være anerkjendt av ham og da skal ordet forkyndes: «Se, brudgommen kommer, gaa I ut og møt ham», og at jeg maa bli ved Guds hjælp fundet iblandt dem som har olje i sine lamper og som skal delta i lammets maaltid. Jeg beder, at dette maa bli vor fælles lod, for jeg ønsker dette for hver eneste en av os, som jeg gjør for mig selv og jeg beder om det i Jesu Kristi navn. Amen.

GLÆDELIG JUL.

Atter igjen brænder vore hjerter av glæde ved tanken om jul, da gamle saavelsom de unge fryder sig i juletidens festligheter. Tanken gaar tilbake til den tid da mænd paa marken hørte et himmelsk kor av engler synge den vakreste sang, som nogen gang var sunget paa jorden: «Ære være Gud i det høieste og fred paa jorden og i mennesker en velbehagelighet». Julen er for at gjøre godt for andre, og bringe glæde til store og smaa, slekt og venner fjern og nær. Men man maa heller ikke glemme hensikten hvorfor vi feirer denne høitid. Aar efter aar feirer vi julen og

er paamindet om Guds Lam som gav sit liv for verdens synder. O, om alle kunne leve slik at der kunne bli fred paa jorden, som blev forkyndt for ca. 2000 aar siden. Er verden blit bedre fordi Guds Lam blev ofret for verdens synd? Er Hans misjon forstaat av alle, og er Hans eksempler efterlevet? «Erindrer vi Hans ord: «Jeg er livet og veien, ingen kommer til Faderen uten ved mig. Elsk hverandre som jeg har elsket eder». O, om vi kunne gjøre dette ville vi undgaa mange ubehageligheter med hverandre. Om vi kunne elske vor næste som os selv, ville fred vare paa jorden og vi ville nyde mere av Guds gode aand. — Jeg vil ogsaa i dette nummer av «Morgenstjernen» bringe til misjonærerne i den norske misjon, som er utsendt med det glade budskap at forkynde fred paa jorden og i mennesker en velbehagelighet, en julehilsen, samt til søskende og Stjernens mange læsere og ønske eder alle en glædelig jul og et godt nyt aar. Maa vi nyde julens glæde i vore hjem, paa fjeld eller i skogen, naar Norge er klædt i vinterens hvite drakt, naar solen har skjult sit ansikt og fuglene ikke længer høres i buske og træ. Men vi hører stemmer av tusinde smaa paa gaterne med kjelke og ski i uskyldig moro og lek. Ja gamle saavelsom de smaa er glad og glæder sig i vinterens sport. Maa vi være taknemlig for vor tilværelse og gi æren til Gud i det høieste for det lys som blev tændt da Faderen og Sønnen kom til den store siste dages profet med vidnesbyrd som brænder i vort bryst om sandheten av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Maa denne være vor beste jul, og at den maa bli feiret med hjertet fyldt av kjærlighet.

A. Richard Peterson.

KORRESPONDANSE.

Misjonspræsident A. Richard Peterson har fra ældste Nylander med hustru og datter mottat følgende, datert Salt Lake city 18. september 1924:

Naar vi erindrer al den hyldest vi var gjenstand for, da vi forlot vort kald og vor arbeidsmark, kan vi ikke undlate

paa en eller anden maate at faa fremført vor inderlige tak og paaskjønnelse for samme.

Det var en saa høitidelig stemning paa vor avskedsfest som vi aldrig kan glemme. Det beste av alt var de hjertelige haandtryk, som bar vidnesbyrd til os om de følelser av opriktig kjærlighet og aktelse, som søskende i Kristiania har likeoverfor Herrens tjenere, utsendt i en kold og likegyldig verden.

Vi fik en følelse av hvad Frelseren mente, da han sa: Hvem er min mor og hvem er min far? Den som mig elsker er min far og min mor osv. Jeg kan i sandhet si, at de baand som binder opriktige sjæle tilsammen i evangeliets baand, er like sterke og sterkere end slektskapsforbindelser, ti det var like haardt at skilles fra eder, vore kjære søskende, som det var at forlate hjemmet, der hvor vore kjære og nærmeste bor. Det syn vi saa da vi stod paa dampskibet, kan aldrig bli utslettet av vor erindring. Da vi saa alle der var fremmødt paa bryggen, kan vi si at det var en fuldstændig representasjon av hele Kristiania gren, og det syntes som om vi var de eneste der mottok nogen hyldest av alle som forlot Kristiania eller Norge, og folket paa dampskibet kunne ikke undgaa at se, at vi forlot venner.

Om nogen skulle spørge os hvem er eders venner, vil vi uten betænkning si til præsident Peterson: Ta frem Kristiania grens navneprotokol og rop op alle navnene, og likeledes i den norske misjon, hvor vi hadde æren og anledning til at virke. Vi er taknemlige for at kunne si dette, uten at utelate et eneste individ, og vi lover eder alle, at naar vi gjester maalet for vor reise, vil vi kun ha godt at rapportere fra Norge, som da vi føler, at vi har forladt den beste misjon i Skandinavien. Den stilling som den norske misjon nu indtar, er frukten av det arbeide som har været nedlagt av Herrens tjenere, og ikke mindst skyldes denne fremgang i arbeidet, der har været utført av vor kjære præsident A. Richard Peterson, som i virkelighet er en leder, og jeg sier ikke for meget, at naar tiden kommer at han vil forlate Norge, da vil der bli et større savn følt blandt eder.

Det var haardt for min hustru at forlate sine kjære slektninge, og hun følte, at naar skibet gled ut fra bryggen tok den ikke noget hensyn til hendes følelser, og jeg var av

samme mening. Naar vi kom ut paa havet blev hun syk, men Ruth og jeg viste os som gode sjømænd. Veiret var utmerket paa hele reisen, med undtagelse av et par dage som det stormet lidt. Vi hadde anledning til at bære vort vidnesbyrd til nogen faa passagerer, og kan si, at vi i det hele tat hadde en behagelig reise over havet. Vi steg iland i New-York søndag den 31. august. Det var meget varmt, og det var næsten ikke til at holde ut, saa det var en stor forandring fra hvad vi var vant med, og vi svettet og kunne næsten ikke puste. Det var ikke længe før vi fandt frem til kirkens hovedkvarter i Brooklyn, hvor vi traf misjonærerne. Vi stoppet i New-York et par dage for at se noget av interesse i denne store verdensstad og var oppe i Woolworth-bygningens 58. etage, hvor vi kunne se hele New-York og omegn. Denne bygning er den høieste i hele verden. Vi var ogsaa ute paa Coney Island — verdens største forlystelsesplads — hvor vi saa mange ting av interesse. Og blandt andre ting som vi maa nævne var den store masse av mennesker som badet derute. At se 3—4 millioner i badedrakt paa en gang, er et syn som næsten ikke kan beskrives.

Vi reiste fra New-York til Palmyra for at besøke Joseph Smiths farm, hvor profeten Joseph Smith mottok aabenbaringer, der bragte denne kirke frem, saa at det mørke, der ruget over jorden i flere hundrede aar, blev spredt, og det sande evangelium paany blev tilbudt menneskene i denne slekt.

Det gjorde et dypt indtryk paa os at faa anledning til at se stedet i skogen, hvor Faderen og Sønnen viste sig for profeten, som svar paa hans ydmyge bøn, om lys og kundskap angaaende Guds vilje. Jeg har bestandig siden jeg anammet evangeliet, fæstet fuld tro paa denne viktige hændelse, men kan for min del si, at det styrket mit vidnesbyrd at faa se de steder. Jeg tror med sikkerhet, at alle som har set stedet, hvor Joseph Smith bøiet sig for sin Gud for at adspørge Herren om visdom, vil altid med stor interesse kunne synge salmen: «Hvilken smuk og yndig morgen». Denne skog ligger paa eiendommen, ikke langt fra huset hvor Smith-familien bodde. Vi vil aldrig glemme de indtryk vi fik, ved at skue disse hellige steder. Br. W. W. Bean som

bor i dette hjem og som viste os disse steder av saa stor betydenhet i de Siste Dages Helliges historie sa, at til og med prester der ikke tilhører vort kirkesamfund har en følelse av respekt, og ofte uttaler sig derom til ham. Han fortalte om en prest, der efter at han hadde besøkt dette sted, opfordret ældste Bean til at prædike i hans kirke og der omtale hvad som hadde tat plads paa dette historiske sted, hvilken indbydelse han mottok med taknemlighet. Han fortalte senere at presten mistet sin plads fordi han vovet at la en av vore tale til folket i hans kirke.

Efter at vi hadde set hjemmet og skogen gik vi over til den plads hvor Joseph Smith faldt ved gjerdet av overanstrengelse, da han hadde fortalt sin far om de store syner han hadde set og derefter forsøkte at hjælpe sin far med arbeidet, men hadde ikke kræfter nok til at fortsætte, og at hans far ba ham at gaa hjem og hvile sig. Vi tok et billede paa dette sted for at ha et minde. Ældste W. W. Bean tok os saa i bil over til høiden Cumorah, hvor engelen Moroni tok ut platerne som indeholdt Mormons Bok. Mange var de tanker som gik gjennem mit sind, da jeg reflekterte over de store tildragelser som hadde tat plads i denne omegn, da Nephiterne mødte sit «Waterloo», og hvor dette terræng vidner om muligheten av disse tildragelser. Det viser sig, at høien Cumorah er den høieste plads paa en stor distanse og at den var uten tvil benyttet til at holde utkik om fiendens leie, da man fra toppen av høien kan se i alle retninger over et meget stort terræng. Denne høi ligger kun nogen faa engelske mil fra hjemmet, hvor Joseph Smith bodde. Folket i denne omegn har været meget bitre mot vort folk, da deres forfædre efter at Joseph hadde mottat disse store ting, efterstræbte hans liv og tilsist drev ham fra hjemmet. Det har vist sig efter at kirken kom i besiddelse av denne eiendom, at familien Bean har mange gode venner blandt sine naboer, endskjønt de fra først av var mødt med uvilje, og alle samfund som bor rundt omkring hadde gjort pakt med hverandre om, ikke paa nogensomhelst maate at vise disse søskende nogen opmerksomhet. Det har vist sig gjennem denne families gode eksempel og deres nidkjærhet for at fremme Guds sak, at mange har forenet sig med kirken og at søndagsskole holdes der og

møter i den nærmeste stad Palmyra, hvor utsikterne for evangeliets fremgang er meget lovende. Ældste W. W. Beans hustru er søster til præsident A. Richard Peterson der nu præsiderer over den norske misjon.

Vi forlot dette historiske hjem om aftenen og fortsatte reisen til Buffalo hvor vi stoppet over natten paa et hotel. Dagen derefter besøkte vi Niagarafaldet, verdens største vandfald, og tilbragte næsten hele dagen der for at se dette mæktige skue. Det er ingen ting av interesse at omtale førend vi om morgenen den 9. september kom til Ogden og var mødt av vore kjære, som vi fandt i beste velgaaende og glade til at se os igjen og bød os velkommen efter vor lange reise. Vi fortsatte efter et par dages ophold i Ogden til Salt Lake City, hvor vi avgav rapport i kirkens kontor over vor misjon og hadde anledning til at bydes velkommen hjem av præsident Charles W. Penrose og præsident Anthony W. Ivens.

Vi har siden vi kom hjem overværet kirkens 95. aarskonferanse, hvor det viste sig at kirkens bygninger er alt for smaa til at rumme alle der ønsker at høre Herrens tjenere og endskjønt vi var der 1½ time før tiden, var det umulig at faa plads, men saa kunne vi jo høre hvad som var sagt i radio, som var installert paa tempelpladsen.

Maa Herren velsigne eder alle med fremgang i misjonsarbeidet og maa I alle arbeide tilsammen med misjonærerne for at vedlikeholde den aand, som nu gjør sig gjældende i den norske misjon. Jeg var stolt av denne misjon da apostel Widtsoe oplæste statistikken over arbeidet i Skandinavien og det viste sig, at flere hadde blit døbt i Norge end i nogen av de andre lande, tiltrods for at der er mindst misjonærer der. Det er mange andre ting som vi kunne skrive om, men vil nu slutte, da dette brev allerede er for langt, og vi hilser eder alle og takker for al den velvilje I alle viste os, og nedbeder Herrens velsignelser over eder med haab om snart at faa se eder i Zions fredelige dale.

DEN NORSKE MISJON.

Kristiania gren.

Daab.

Lørdag 6. desember kl. 6 eftermiddag blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Elsie Olsen, Anna Sofie Bruce, Lilian Arentzen, Jenny Marie Bergman, Paula Oline Pedersen og Hanna Ingeborg Nielsen. Daabshandlingen utførtes av ældste Ernest Jørgensen og haandspaalæggelsen av misjonspræsident A. Richard Peterson, grensforstander Frans Olsen og ældste Ernest Jørgensen.

Bergens gren.

Lørdag den 15. november blev Constance Andersen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen og haandspaalæggelsen utførtes av forstander Ole Hansen.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR JANUAR.

Korlæsning:

Men dersom nogen av eder fattes visdom, han bede av Gud som giver alle gjerne og bebreider ikke, saa skal den gives ham. (Jakobs brev 1 : 5).

Sakramentvers:

Naar du atter paa jord vil være
O Frelser, at bryte brød.
Maatte vi tilfulde da lære
Hvad din død for os betød.

Faste-leksen:

Hvorfor tror jeg at vi skal bli det folk, som Gud har bestemt, om vi maa opholde hjemmets hellighet?

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA